

saa paa sit Ur. „Jeg ser, at Klokken er bleven mange. Det er nok paa Tiden, jeg kommer til mit Arbejde.“

Han kyssede sin Datter paa Panden til Godnat og gik ind i sin Stue.

Neppe havde han lukket Døren efter sig, før Døren ind til Spisestuen knirkede, og den gamle halte Tjenestepiges tørvebrune Ansigt viste sig i Aabningen. Da hun saa, at Frøkenen var alene, sneg hun sig ind i Stuen, hvor hun gav sig noget at bestille henne ved Kakkellovnen, mens hun idelig drejede Hovedet tilbage og ivrigt betragtede Ragnhild med et forslagent og nysgerrigt Blik. Tilsidst humpede hun paa Strømpefødder hen til Bordet, hvor Frøkenen sad.

„Naa“ — sagde hun her med hviskende Stemme og kneb Øjnene polisk sammen. „Hvad tykkes Frøkenen saa om ham?“

„Om hvem?“ spurgte Ragnhild, idet hun løftede Hovedet og saa stift paa det gamle Tyende.

„Ih! Natyrlig ham — Kap'lanan!“

Fra Frøken Ragnhilds blaagraa Øjne foer et Lyn, der bebudede en artig Torden. Men i det samme betænkte hun sig, slog sin Vrede hen, tvang sig endog til at smile og svarede hurtigt og ligesom i hjertelig Overgivenhed:

„Jo, Tak skal du have, lille Lone! Jeg synes rigtig udmærket godt om ham. Jeg er allerede helt forelsket i ham. I Morgen forlover jeg mig med ham, og paa Torsdag tænker vi at holde Bryllup. Dersom lille Lone paa Søndag otte Dage vil gøre os den Fornøjelse at komme til Barselstads hos os og holde vor førstefødt over Daaben, vil baade min Mand og jeg være dig meget taknemlige. — Er du saa tilfreds?“

Den gamle Pige stak fornærmet sin store Underkæbe frem og trak sig smaamumlende tilbage mod Døren.

VI

Imidlertid var den unge Kapellan allerede kommen et godt Stykke paa Vejen ad Skibberup til. Den Benouelse, der i første Øjeblik havde grebet ham ved Provstens uventede Anmodning,